

СУДОУСТРІЙ НА БУКОВИНІ У СКЛАДІ РУМУНІЇ (1918-1940 РР.)

Дослідження присвячене історико-правовому аналізу судоустрою на Буковині у міжвоєнний період. Особлива увага звертається на законодавче регламентування, структурну організацію та кадрове забезпечення судових органів на Буковині у 1918-1940 рр.

Ключові слова: суд присяжних, трибунал, апеляційна палата, вища палата касації та правосуддя.

Постановка проблеми. З проголошенням незалежності України в числі першочергових завдань державного будівництва постало питання реформування судової системи. Розв'язання цієї проблеми потребує дослідження не лише реалій сьогодення та світового досвіду, але й історичних особливостей територіальної організації судової системи у різних історичних регіонах України. Особливе місце в даній проблематиці належить дослідженню саме системи судових органів, які діяли на Буковині під владою Румунії у 1918-1940 рр.

Ступінь наукової розробки проблеми. У сучасній українській та румунській історіографії відсутні спеціальні праці, в яких висвітлювалася би специфіка організації та правового статусу судових органів, діючих на Буковині у 1918-1940 рр. Є лише окремі епізодичні згадки про це у наукових працях В. Кульчицького, М. Никифорака, І. Піддубного, І. Терлюка, І. Ністора, О. Тарновяну. Тому основними джерелами дослідження судової системи діючої на Буковині у 1918-1940 рр. стали нормативно-правові акти та друковані засоби масової інформації того періоду «Glasul Bucovinei», «Monitorul Oficial», архівні матеріали.

Мета статті – історико-правовий аналіз організації судових органів на Буковині у міжвоєнний період (1918-1940 рр.).

Виклад основного матеріалу. З перших днів румунської влади на Буковині почалось перетворення існуючої у краї судової системи на зразок тієї, яка діяла у старому королівстві. Вже 19 грудня 1918 р. королівським декретом на Буковину було поширено румунське законодавство про судоустрій [1, арк. 125]. У краї була встановлена п'ятирівнева судова система, що діяла тоді в Румунії та у більшості європейських країн, і складалась із мирових судів, трибуналів, апеляційних палат, суду присяжних і вищої палати касації та правосуддя.

Але встановлення такої структури судової системи для Буковини вже в момент приєднання до Румунії було неможливе, оскільки у краї не було апеляційної палати, яка раніше для Букови-

ни діяла у Львові. Крім того, законодавчо не регламентувався порядок розгляду касаційних скарг буковинців.

Судова система Буковини успадкувала від Австро-Угорської імперії два трибунали (Чернівецький провінційний трибунал і Сучавський окружний трибунал) і діяла у такому складі з незначними змінами до січня 1926 р. Від Австрійської імперії було успадковано також 20 окружних судів, які після приєднання до Румунії були реформовані в сільські та змішані суди.

Однією з найбільш гострих постала проблема мови здійснення судочинства. Румунська влада намагалася з перших днів свого панування надати офіційність румунській мові як мові судочинства. Але це зустріло опір з боку місцевих суддів і адвокатів. Тому 27 червня 1920 р. румунський уряд схвалив ультимативне рішення про обов'язкове володіння румунською мовою особами, які беруть участь у здійсненні судочинства. Проте частина суддів і адвокатів дали виступала проти запровадження румунської мови як мови судочинства. Наприклад, у 1921 р. у м. Кіцмані суддя Б. Романович не дозволив представнику сигуранци виступити свідком у суді румунською мовою як усно, так і письмово, обгрунтовуючи це тим, що процес здійснюється німецькою мовою [9].

Такі дії обурили представників місцевої влади та Бухареста. Всіх працівників судових органів краю було зобов'язано вивчити румунську мову до 1922 р. [7; 16]. Для цього були організовані спеціальні безкоштовні курси. Після них потрібно було скласти екзамен з румунської мови як усно, так і письмово. Але судді відверто ігнорували дані вимоги (це було пов'язано з тим, що діюче тоді румунське законодавство не передбачало звільнення суддів за незнання румунської мови). Такий стан справ (не тільки на Буковині, й у інших провінціях Румунії) привів до скасування закону про організацію судочинства 1909 р., який не відповідав новим реаліям [3, с. 280–288]. Новий закон про уніфікацію й організацію судочинства прийнятий 24 червня 1924

р. [14]. Даний закон із внесеними до нього 23-ма доповненнями та змінами у 1937 р. діяв до 1938 р. [13]. Румунська влада отримала можливість звільняти всіх суддів, які не здійснювали судочинство румунською мовою.

Закон 1924 р. уніфікував судову систему Румунії, встановивши єдині основи організації та здійснення правосуддя на всій її території.

У ст. 1 вищезгаданого закону зазначалося, що до складу судової системи входять: вища палата касації та правосуддя, апеляційні палати, трибунали, суди присяжних, суди загальної юрисдикції (колишні мирові суди) [4, с. 130; 21, с. 337].

Найвищою судовою інстанцією в Румунії була вища палата касації та правосуддя. Загальні основи її діяльності регламентувалися законом про уніфікацію й організацію судочинства від 24 червня 1924 р. і спеціальними законами 1925 р. та 1939 р. про палату касації та правосуддя [10; 15]. Вона стала касаційною інстанцією для Буковини.

У ст. 81 закону від 24 червня 1924 р. відзначалося, що з дня набрання його чинності скасовуються всі процесуальні норми, які діяли на Буковині стосовно касаційного подання. До палати касації та правосуддя входили: прим-президент, три секційні президенти та 50 радників. Розглядалися справи касаційною палатою у трьох секціях.

Вища палата касації та правосуддя розглядала звернення про конституційність чи неконституційність нормативно-правових актів. Розгляд таких звернень вона здійснювала тільки на спільному засіданні секцій, а прийняті з даного питання рішення були обов'язковими для виконання і не підлягали оскарженню.

Досягненням для судочинства Буковини вважалася можливість свого представництва в даній найвищій судовій установі, що було зроблено відразу після встановлення румунської влади у краї. Тоді до складу палати запросили трьох представників Буковини на посади радників-доповідачів у справах, що надходили від Буковини [17, с. 139].

Найвищою апеляційною судовою інстанцією для Буковини до 1918 р. була апеляційна палата, яка знаходилась у Львові [2, с. 62]. Та після окупації румунськими військами Чернівців припинились всі зв'язки з нею, що привело майже до повного паралічу судової системи краю на вісім місяців.

З метою нормалізації діяльності судової системи у краї міністри-делегати Буковини порушили перед королем питання про створення у Чернівцях апеляційної судової інстанції як найвищої судової установи краю [22, с. 2]. Невдовзі

король Фердинанд I видав декретозакон № 1867 від 14 травня 1919 р. «Про створення апеляційної палати Буковини» (набрав чинності 25 травня 1919 р.) [22, с. 3]. Передбачалося, що апеляційна судова палата діятиме у Чернівцях у складі президента (голови) палати, 7 радників (суддів-магістрів) і допоміжного персоналу. Один із радників наділявся повноваженнями генерального прокурора при палаті, а інший – повноваженнями судового слідчого.

Чернівецька судова апеляційна палата уповноважувалася розглядати всі справи, які раніше належали до юрисдикції апеляційної палати Львова, з правом перерозгляду тих справ, з яких були оголошені усні рішення австрійськими судами, не «зафіксовані письмово» до 12 листопада 1918 р.

Для прискорення судової реформи на Буковині Фердинанд I 25 червня 1919 р. видав новий декрет, у якому зазначалося, що Чернівецька апеляційна палата має розпочати свою діяльність з 1 липня 1919 р. [22, с. 14]. У новому декреті зазначалося, що регламентація діяльності апеляційної судової інстанції Буковини здійснюватиметься законодавством старого королівства, а кандидати на посади радників обов'язково повинні володіти румунською мовою. Чернівецька апеляційна палата офіційно була відкрита 14 липня 1919 р.

Перший склад апеляційної палати Буковини з десяти радників був сформований королівськими декретами від 1 та 2 липня 1919 р. і розпорядженням міністра юстиції від 1 липня 1919 р.

Апеляційна судова палата Буковини була створена у складі однієї секції для двох трибуналів: Чернівецького та Сучавського. Свою роботу вона організувала за діючим законодавством старого королівства та законодавством, успадкованим від Австро-Угорської імперії. Така дуалістичність законодавчого регулювання діяльності апеляційної палати на Буковині ускладнювала її роботу, негативно впливаючи на ефективність усієї судової системи краю. Це стало причиною проведення нової судової реформи у державі. Вона розпочалася з прийняття румунським парламентом закону від 24 червня 1924 р. про уніфікацію та організацію судочинства.

4 жовтня 1925 р. новим президентом апеляційної палати був призначений Д. Тушинський. Саме з його призначенням розпочалася реорганізація роботи апеляційної палати. Д. Тушинський ініціював розгляд питання про створення ще однієї секції для апеляційної палати у зв'язку з перевантаженістю суддів і неможливістю своєчасно у терміни, встановлені процесуальним законодавством, розглядати справи, які

надходили до палати. За підтримки тодішнього міністра юстиції Г. Мерзеску, парламент Румунії прийняв відповідний закон про створення 2-ї секції в апеляційній палаті на Буковині (29 листопада 1925 р. опублікований в «Офіційному віснику»). 23 грудня 1925 р. був призначений склад нової 2-ї секції апеляційної палати.

Проте зі створенням 2-ї секції діяльність апеляційної палати не полегшилася, а навпаки, ускладнилася. Причиною цього стало проведення адміністративної реформи 1925 р., коли територія Буковини була поділена на п'ять повітів, в кожному з яких був створений трибунал, що належав до юрисдикції Чернівецької апеляційної палати. З 1 січня 1926 р. до юрисдикції Чернівецької апеляційної палати були віднесені також Дорогойський та Хотинський трибунали. Отже, під юрисдикцією апеляційної палати Буковини опинились 7 трибуналів і 34 загальні суди.

Апеляційна палата мала загальну юрисдикцію щодо розгляду будь-яких справ. Розглядала справи як у першій інстанції (про порушення податкового законодавства, законодавства про монопольне становище держави, законодавства про вибори), так і в апеляційному порядку (апеляційні скарги на рішення та вироки судів загальної юрисдикції та трибуналів). Складність її роботи полягала в тому, що вона мала застосовувати різне законодавство, яке діяло у повітах (для Буковини – австрійське право до 1938 р., коли була проведена повна уніфікація законодавства у всіх галузях; для Бессарабії – російське законодавство до уніфікації 1928 р.; для Дорогойського повіту – законодавство старого королівства). Рішення або вироки апеляційної палати могли бути оскаржені до вищої палати касації та правосуддя Румунії.

Чернівецька апеляційна палата у складі двох секцій діяла до серпня 1938 р., коли новим Законом про організацію судочинства було передбачено, що кожна палата має складатися з двох або більше секцій, але при кожній палаті має бути створена ще одна «Кримінальна секція» замість існуючих раніше у Румунії судів присяжних [12]. Для Чернівецької апеляційної палати даним Законом (ст. 39 п. б.) передбачалося створення ще однієї «Кримінальної секції» у складі президента та 6 радників. Вона була створена з метою розгляду кримінальних справ, її діяльність регламентувалася Законом про організацію судочинства 1938 р. і спеціальним Законом «Про організацію нових кримінальних інстанцій та внесення змін до деяких статей кримінально-процесуального кодексу Кароля» [5]. Засідання «Кримінальної секції» були правомочними лише

за присутності при розгляді справ не менше п'яти радників.

Радники апеляційної палати призначалися на посаду королівським декретом. Ними могли стати особи, які були румунськими громадянами, цивільно та політично дієздатними, не мали судимості, володіли державною мовою, мали диплом ліценціата або доктора права та склали відповідні кваліфікаційні екзамени. Також законами про організацію судочинства 1924 р. і 1938 р., крім основних умов, передбачалися ще й додаткові: наявність стажу роботи президента або прим-прокурора трибуналу не менше 4-х років, судді трибуналу, загальних судів, прокурора або голови прокуратури не менше 8 років. Право бути призначеними радниками апеляційної палати мали адвокати, які сумлінно пропрацювали при трибуналах і апеляційних палатах не менше 12 років і яким не виповнилось 45 р.

Очолював Чернівецьку апеляційну палату президент, а із створенням у 1926 р. 2-ї секції – прим-президент. Він був зобов'язаний головувати в одній із секцій. Прим-президентом міг бути призначений радник апеляційної палати, що мав стаж роботи не менше одного року на посаді президента секції або не менше чотирьох років на посаді радника апеляційної палати. Прим-президент апеляційної палати входив до складу вищої магістерської ради, яка діяла при міністерстві юстиції, та прирівнювався за рангом до магістрів вищої палати касації та правосуддя.

Найбільше навантаження серед судів Буковини із установами румунської влади випало на Чернівецький та Сучавський трибунали. Вони були другою судовою інстанцією у краї [8, с. 237]. На період до створення апеляційної палати була спроба наділити їх навіть повноваженнями апеляційних інстанцій, але це виявилось практично неможливим. Юрисдикція даних трибуналів розповсюджувалася на всю територію краю до 1 січня 1926 р., коли в ході адміністративної реформи 1925 р. були створені трибунали у центрах новостворених Кимпулунзького, Радівецького та Сторожинецького повітів [6].

Трибунали склалися з однієї або декількох секцій, на чолі них були президенти (в односекційних трибуналах) або прим-президенти (у двосекційних трибуналах), не менше двох суддів, одного або двох помічників суддів, судових секретарів.

Президентом трибуналу міг бути призначений кандидат, у якого був стаж роботи не менше п'яти років на посаді судді трибуналу або мирового судді, шефа прокуратури або секційно-

го прокурора. Прим-президент трибуналу призначався з числа президентів секцій або прим-прокурорів, які пропрацювали не менше двох років на даних посадах, або із суддів, які мали стаж роботи у відповідному ранзі не менше восьми років.

Справи у трибуналах розглядалися у складі двох суддів або одного судді та помічника судді. Будь-яка справа у трибуналі мала розглядатися не більше як трьома суддями, а рішення вважалося прийнятним при наявності двох голосів – «за».

Найнижчою судовою ланкою на Буковині були місцеві суди загальної юрисдикції (сільські, міські та змішані). Кількість місцевих судів на Буковині у міжвоєнний період не була стабільною та постійно змінювалася залежно від наявності коштів у державному бюджеті.

Закон про уніфікацію організації судочинства 1924 р. (ст. 3) залишив поділ судів загальної юрисдикції на сільські, міські та змішані. До складу кожного суду входили один або декілька суддів, помічники суддів, судові секретарі та судові службовці, кількість яких для кожного суду визначалася міністерством юстиції окремо.

Голова суду розподіляв справи між суддями та помічниками суддів, які мали право здійснювати правосуддя. Робота суддів за сумісництвом заборонялася.

На території Буковини у 1928 р. діяло 24 суди загальної юрисдикції [17, с. 144].

Зміни в роботі судів загальної юрисдикції відбулись із прийняттям закону про організацію судочинства 1938 р. Згідно зі ст. 2 цього закону, суди поділялися на громадські (комунальні) та мирові. Громадські суди організували свою діяльність під контролем і наглядом мирових судів.

У кожній сільській громаді, яка не була резиденцією мирового суду, створювався громадський суд, який мав складатися з примаря даної комуні (або його заступника) як голови суду, та двох членів, призначених мировим суддею з числа вчителів, лікарів, агрономів, священників, інженерів, державних службовців, які мешкали в даній громаді.

Сільські громадські суди розглядали (без права на апеляцію) майнові спори мешканців громади, сума яких не перевищувала 500 лей, або питання про накладання штрафних санкцій поліцейськими органами, сума яких становила від 50 до 500 лей. Судочинство здійснювалося у приміщенні примарій тільки в неділю або святкові дні.

Кількісний склад судових установ краю був нестабільний та залежав від наявності коштів у державному бюджеті [19; 20].

У період фінансової кризи судові установи взагалі ліквідувалися. Так, у 1935 р. було ліквідовано другу секцію Сучавського трибуналу, сільський суд у Станівцях на Черемоші Сторожинецького повіту [11]...

Окремою ланкою судової системи був суд присяжних (у юридичній літературі того часу використовувалася ще назва «палата присяжних»). Він був уповноважений виносити вердикти у справах про тяжкі злочини, а також політичні делікти й злочини у сфері засобів масової інформації [8, с. 243]. Порядок їх організації та діяльності визначався законом про організацію судочинства 1924 р. і спеціальними регламентами про організацію роботи суду присяжних 1921 р., 1925 р., 1936 р.

Румунським законодавством про організацію судочинства 1918–1938 рр. передбачалося створення суду присяжних у кожному повіті, де був трибунал. Юрисдикція суду присяжних діяла в межах юрисдикції трибуналу. Суд присяжних складався з двох частин: власне палати, яка займалася правовими питаннями, та громадського елемента – присяжних, які приймали рішення по факту. До складу суду присяжних входили три представники суддівського корпусу, серед яких головував мав бути радником апеляційної палати, та два судді відповідного трибуналу, і 12 присяжних (за регламентом 1936 р. – 9 присяжних) [18].

Суд присяжних проводив по три сесії на рік, кожна з яких тривала не більше 10 днів, а за рішенням голови суду присяжних вона могла бути продовжена ще на п'ять днів. Міністром юстиції могли бути призначені позачергові сесії суду присяжних для розгляду невідкладних справ. За поданням міністра юстиції суди присяжних могли працювати на постійній основі. Тоді радник апеляційної палати, уповноважений головувати, залишався виконувати відповідні повноваження до закінчення розгляду всіх справ, але не більше одного року, засідателі від трибуналу мали змінюватись раз на місяць, а присяжні – раз у два тижні.

З метою визначення черговості проведення своїх засідань суди присяжних, які були під юрисдикцією Чернівецької апеляційної судової палати, організували свою роботу у дві серії (черги). У першу чергу проводилися засідання судів присяжних у Чернівцях, Кимпулунзі, Дорогої, а в другу чергу – у Радівцях, Сторожинці, Сучаві та Хотині.

Підтримання обвинувачення у суді присяжних здійснювалося генеральним прокурором

апеляційної судової палати або уповноваженим ним іншим прокурором.

Суд присяжних приймав свої рішення (вердикти) шляхом голосування. Рішення вважалося схваленим, якщо більшість, тобто сім присяжних, проголосували «за». У випадку паритету рішення вважалося прийнятим на користь обвинуваченого. До реформи 1925 р., щоб визнати особу винною у скоєнні злочину, потрібно було, щоб за це проголосували вісім присяжних із двадцяти [8, с. 278].

Розгляд кримінальних справ у суді присяжних був відкритим, крім випадків, передбачених законом, усним, постійно діючим до кінця розгляду справи та винесення вердикту, крім проведення невеликих перерв. Винесені рішення (вердикти) судом присяжних на Буковині могли бути оскарженими до Чернівецької апеляційної судової палати або вищої палати касації та правосуддя Румунії [18].

Суди присяжних діяли на Буковині до встановлення у Румунії королівської диктатури та прийняття Конституції 1938 р., згідно зі ст. 73 якої їх діяльність було припинено. Здійснення судочинства з питань, які раніше належали до юрисдикції ліквідованих судів присяжних, перейшло до новоствореної у 1938 р. кримінальної секції при Чернівецькій апеляційній судовій палаті.

Судова система, яка діяла на Буковині у міжвоєнний період, характеризується також існуванням спеціалізованих судів: трудового, військового й адміністративного.

Висновки. Отже, в перші роки панування Румунії на Буковині не вдалося створити належно організовану судову систему. Цьому перешкоджала відсутність у краї апеляційної палати, не врегульований законодавчо порядок касаційного оскарження судових рішень і вироків, схвалених судами Буковини. Такий стан справ, а також недосконале законодавство змусили румунську владу здійснити судову реформу в 1924 р. Проведена судова реформа дала змогу румунській владі пришвидшити процес румунізації діючих на Буковині судових органів. Особливістю розвитку судової системи Буковини в міжвоєнний період стало збільшення кількості судових установ: кількість діючих у краї трибуналів зросла від двох до п'яти, а кількість місцевих судів не була стабільною і залежала від наявності коштів у бюджеті. Важливе місце в системі судових органів краю займали суди (палати) присяжних, які діяли при трибуналах краю до 1938 р. До юрисдикції судів присяжних належав розгляд кримінальних справ і справ, пов'язаних із політичними

злочинами та деліктами у сфері діяльності преси. Суди присяжних були найбільш демократичним елементом здійснення правосуддя, що давало змогу в багатьох випадках уникнути суддівського свавілля. Особливістю судової системи стало створення спеціалізованих судів – адміністративного, трудового та військового.

Список літератури

1. ДАЧО / Проекты законов об организации судебных учреждений на Буковине 1920 г., Ф. 114, оп. 3, спр. 16., арк. 125.
2. Прокопович Е. Кінець австрійського панування в Буковині / Еріх Прокопович ; [пер. з нім. О. Матійчук, Н. Панчук]. – Чернівці : Золоті литвари, 2003. – 80 с.
3. Bitoleanu I. Din istoria României moderne. 1922–1926 / I. Bitoleanu. – București : Editura științifică și enciclopedică, 1981. – 331 p.
4. Bogdan A. Drept constituțional și administrativ / A. Bogdan. – București : Editura ziarului «Universul», 1942. – 273 p.
5. Dela Curtea Criminală din Cernauiți // Glasul Bucovinei. – 1939. 11 mar. – (№ 5571).
6. Deschiderea tribunalelor nou înființate // Glasul Bucovinei. – 1926. – 13 ian. (№ 2011).
7. Încă o dată limba statului la judecătorii // Glasul Bucovinei. – 1922. – 14 sept. (№ 1079).
8. Ionescu–Dolj I. Curs de procedură penală Romană / I. Ionescu–Dolj. – București : Editura Soces & Co., S.A., 1926. – 414 p.
9. Judecătoria austriacă de la Coțmani // Glasul Bucovinei. – 1921. – 27 ian. (№ 618).
10. Lege «Pentru Curtea de Casație și Justiție» Decret №. 3750 din 19 decembrie 1925 // Monitorul Oficial. – 1925. – 20 dec. (№ 282).
11. Lege «Pentru modificarea unor dispozițiuni din legea pentru organizarea judecatorească » Legea №. 44/1935 // Monitorul Oficial. – 1935. – 3 apr. (№ 79). 152
12. Lege pentru organizarea judecatorească // Monitorul Oficial. – 1938. – 20 aug. (№ 192). – P. 1.
13. Lege pentru organizarea judecatorească. – București : Tipografia Ziarului «Universal», 1937. – 178 p.
14. Lege pentru unificarea organizării judecatorești din 24 iunie 1924 // Monitorul Oficial. – 1924. – 26 iun. (№ 136).
15. Legea «Pentru Curtea de Casație și Justiție» din 14 septembrie 1939 // Monitorul Oficial. – 1939. – 14 sept. (№ 212). – P. 1.
16. Limba în magistratură // Glasul Bucovinei. – 1922. – 14 iul. (№ 1030). 266

17. Nistor I. Zece ani de la unire / I. Nistor. – Cernăuți : Glasul Bucovinei, 1928. – 420 p.

18. Regulament pentru “Funcționarea curților cu jurați” Înalt Decret Regal № 3.169 din 15 decembrie 1936 // Monitorul Oficial. – 1936. – 16 dec. (№ 293). – P. 1.

19. Reinființarea judecatoriei mixtă Darabani din județul Dorogoi Decret №. 2.695 din 1931 // Monitorul Oficial. – 1931. – 28 iul. (№ 172).

20. Reinființarea judecatoriei Vama mixtă din județul Câmpulung Decret №. 3.649 din 1932 // Monitorul Oficial. – 1933. – 12 ian. (№ 9).

21. Ternăveanu O. Cum se aplică legile în Bucovina / O. Ternăveanu // Curierul Judiciar. – 1927. – 12 iun. (№ 22). – P. 337–339.

22. 15 ani de la înființarea Curții de Apel din Cernăuți // Pagini juridice. – 1934. – 15 iul. (№ 1). – 116 p.

Стаття надійшла до редколегії 12 вересня 2013 року.

Рекомендована до опублікування у “Віснику” членом редколегії М.В. Никифороком.

I.G. Toronchuk

The Bukovynian Court System at the Times of Romanian Rule (1918-1940)

Summary

The article under discussion deals with historical and legal analyses of the Bukovynian Court System during the inter-war period. Particular emphases has been laid on the legislative regulation, as well as on the structural organization and staff provision of the Bukovynian court bodies in 1918-1940.

Key words: The court of appeal, tribunal, jury, The Higher Court of Appeal and Justice.

И.Ж. Торончук

Судоустройство на Буковине в составе Румынии (1918-1940 гг.)

Аннотация

Исследование посвящено историко-правовому анализу судоустройства на Буковине в межвоенный период. Особое внимание обращается на законодательное регламентирование, структурную организацию и кадровое обеспечение судебных органов на Буковине в 1918-1940 гг.

Ключевые слова: суд присяжных, апелляция палата, трибунал, высшая палата кассации и правосудия.